

Звонко Карановић

ЧЕТИРИ ЗИДА & ГРАД

одрастао сам у мраку и борио се
гледао како трепери светлост
око изабраних
и био спреман да експлодирам у свом углу
и спасим своју а можда и твоју душу
и душе свих душа
али то је један већ учинио давно пре мене
њему су дали шансу и разапели га
мени су остала само четири зида
да напишем највећу драму постојања
четири зида и град
и то је једино што имам

киша пада већ три дана
и немам жељу да се будим
и ко зна шта ће све испливати
када будем завршио
то путовање
кроз себе
само река тече без престанка
и смрт сигурно напредује кроз светлост & сенку

јуриша кроз зидове & кревете
и долази по мене
само
ја сам спреман
мирно седим и чекам
пушим цигарету и чекам
и то ми не личи на кошмар
већ на холивуд или тибет

нека се сви повуку ако смеју кажем
нека се сви повуку ако смеју
само ја се нећу повући
кажем
изашао сам на црту свима
боговима & песницима
бомбардерима & песницама
и преживео
живео у својој глави
гледао своја посла
и одувек завидео
сликарима који су земаљске ликове
претварали у небеска бића
завидео
скитницама & лудацима
они никада нису петљали са људима
комунизмом & некретнинама
сујетом
таштином
похлепом
они никада нису аплаудирали победницима
њих је христ унапред амнестирао
и тај вишак слободе за њих
само је поленов прах
са крила анђела

киша пада већ седам дана и седам ноћи
и даље путујем кроз себе
ушао сам у свет кривих линија
моја огледала постала су предели
моја глава и даље је моја једина кућа
будућност је светла & неподношљива
док лудим у својој самоћи
чују се звона

нека сви изађу на црту ако смеју кажем
али не видим никог
само четири зида
и град

НЕМИ & САМИ

волео бих да знам да пливам
испод тих црвених рефлектора
у сусрет збиљи
у сусрет теби
закључаној у детињству
понекад је довољна усамљеност
да свако место прија
и свака јесен
долази с раним сумраком
када светлост почиње да трепери
полако, полако

златну маску носе демони
који спавају у прошлости
мама је волела исуса
а тата филмске звезде
и та борба изнова је плес
иза још једног огледала
и огледала иза огледала
и кажем ти није важно
неба има превише
патње има превише
само глад треба обуздати
и град који изазива ту глад
саградити бар један град
и поклонити га
можда теби
закључаној у детињству

хероји корачају за мном
све слике свемира спавају испод мог јастука
напуни руке пепелом
и баци га високо
постаћемо тако
неми & сами

градитељи безгласне фонтане
снежна патрола у беспућу самоће
постаћемо тако
бесмртни љубавници
из провинцијског хотела
осветљени прозори што висе у тами

РАЗОРУЖАНИ СВЕТАЦ

седео сам на белим меким облацима
протеран са ове звезде
гледао возове
и пријатеље како одустају
после шест дана пијанства
био сам уморан
моје тело зависника
моје тело каскадера
нема времена за чекање
речи поседују ватру
речи поседују свет
речи поседују
неподношљиву тежину емоција
ходао сам наоколо као исус
и опраштао свима
пио
отровно млеко провинције
и гледао сабласне сенке предграђа
како тетовирају младеже
по мојим годинама
био сам разоружани светац
поделио историју на пола
и људе на досадне & занимљиве
преселио сам се на облаке
постао мудрац на мадрацу
гледао возове
и пријатеље како одустају
сањао лили марлен
у мрежастим чарапама
црвену коњицу & страшну глад
сањао сребрног летача
на левом рамену
самоћу злата & сунчев храм

ходао сам наоколо
само нисам знао како да спасим себе

БИЛО ЈЕ УЗБУДЉИВО ЗАПАЛИТИ СНЕГ

љубили смо се
на хладном ваздуху
модрих усана, промрзлих прстију
занесени као деца
дрхтали као звезде
дрхтали као пси на киши
и то је било довољно
било је узбудљиво запалити снег
плакати уместо светаца
делити љубав
случајним пролазницима
у чекаоници на крају европе
само муве & лажни родољуби
није нам сметало њихово друштво
љубили смо се данима
мењали
крв за крв
месо за месо
новац за ватру
сети се свега шта сам ти говорио
један живот
један ореол
један бљесак мишица
сети се
било је узбудљиво
бежати у своју ноћ
чувати кишу у сновима
родити се тамо где не припадаш

ТО ЈЕ ОНО ШТО УВЕК КАЖЕШ

тамне подочњаке имаће сви они
чији су животи предвидљиви
ново небо ће наћи
у катедрали од светлости & сенки
испод траве и маховине

тамо почиње слобода
matrix & комунизам
далеко смо
а ипак спавамо заједно
не верујеш
не видиш
не разумеш
и то је оно што увек кажеш

када умрем
однеси моје срце на аутопут
само ће једна песма да лебди у мраку
биће то песма која говори
о једној љубави
о једном очајању
о једној чежњи за путовањима
много је путева
много раскрсница
и тако много суза
пођи са мном у поља мака
и види да ли ће моје руке да запале твоју косу

децембар
три је ујутру
у белој кошуљи
седим сам у соби
изостављам сваку свечаност
још увек имам само кишу
и blues
љубав & тугу у истој песми
не верујеш
не видиш
не разумеш
и то је оно што увек кажеш

ROCK 'N' ROLL

покушавам да напустим то место
са хиљаду сензација
али младост у мени
је и даље гладна

чедни мушкарци
венера у крзну
био сам ту кад је
мајор том изгубио контролу

МАХНИТИ ДИСКО ИГРАЧ

носталгија је постала индустрија
рекао сам
утопија је постала психоделичан болеро
рекао сам
бог се крије под тајним именом пи
рекао сам
предуго сам гледао у мрак и постао опседнут
лагао сам
предуго сам читао књиге и нашао скривене поруке
лагао сам
диско кугла пропада кроз електрична уста панике
сањао сам
скупоцене бунде лебде над покислом америчком заставом
сањао сам
биографије великих људи не говоре ништа
видео сам
бог је жена
видео сам
забава је нова религија
схватио сам
поезија је врста позитивне утопије
схватио сам
манекени владају светом
прочитао сам
да сам сликар не бих сликао ништа осим сенки
прочитао сам
ниједан дан без скандала
запамтио сам
одрастао сам с пићем у једној и цоинтом у другој руци
измислио сам
сви моји хероји имају преко 40 година
измислио сам
најјезивији хорор је протраћени живот
рекао сам
ја сам импресионист – бавим се емоцијама
рекао сам